

РЕШЕНИЕ

№ 22347

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 09.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **7641** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Ката Х. Ш. А., ЛНЧ [ЕГН], роден на [дата на раждане], гражданин на А., срещу Решение № 7817 от 16.07.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Навежда доводи, че административният орган не е обсъдил и анализирал всички факти и обстоятелства в подкрепа на подадената молба за закрила, като е формулирал бланкетни и неаргументирани изводи за отхвърляне на молбата. Счита, че бежанската и история сочи, че същата попада в хипотезата на чл. 8 и чл. 9, ал. 1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Претендира се отмяната на обжалваното решение и връщането на преписката за разглеждане на молбата за международна закрила по същество.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и чрез адв. М., който моли съда да отмени като неправилно и незаконосъобразно оспорваното решение.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. Г. която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба Вх. № ВР-13-3498 от 30.08.2023г. на РПЦ – С., ПМЗ – Военна рампа жалбоподателят е поискал международна закрила в Република България. Лицето е регистрирано с името Ката Х. Ш. А., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., етническа принадлежност – узбек, вероизповедание – мюсюлманин - сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представил документи удостоверяващи неговата самоличност.

От административната преписка се установява, че Ката Х. Ш. А. е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично.

По подадената молба за закрила е изготвено становище рег. № УП-14365/27.06.2024г. от младши експерт в отдел ПМЗ-"кв. О. К." в РПЦ- С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 08.09.2023г. е изготвена докладна записка с Вх. № ВР-471, видно от която жалбоподателят не изчаква края на административното производство за предоставяне на международна закрила, а напуска самоволно общежитието на отдел ПМЗ – Военна рампа, където е бил настанен. С решение № 18897 от 29.11.2023г., заместник - председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС) е прекратил производството за предоставяне на международна закрила на Ката Х. Ш. А.. Постановеният административен акт е връчен по реда на чл. 76 от ЗУБ. След извършен трансфер от Германия, чужденецът е подал молба с Рег. № УП-14365 от 15.05.2024г., с която е отправил искане производството му за международна закрила да бъде възобновено.

На проведено интервю с рег. № УП – 14365 от 17.05.2024г., оспорващият посочва, че е напуснал А. нелегално седем – осем годни преди датата на интервюто, като първоначално заминал за И., където останал една година, след което влиза незаконно в Турция за период от седем години и впоследствие пристига нелегално на българска територия. Мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че е работил като войник в родината си и поради тази причина талибаните притеснявали баща му и след като по негови думи го пребили жестоко, той починал. Твърди, че това е причината да напусне родината си, като заявява, че до като се намирал на територията на А. не е имал лични проблеми или отправени заплахи от страна на талибаните. Твърдението, че е работил за националната армия в родината си, противоречи на данните попълнени от лицето по време на регистрацията, където е заявил, че е земеделец, а по време на проведеното интервю първоначално заявява, че няма професия и се е занимавал със земеделие, а няколко въпроса по – късно разказва,

че причините поради които се намира извън държавата си по произход е факта, че същият е войник.

В хода на интервюто органът засяга въпроса за несъответствията в бежанската история на жалбоподателя, като Ката Х. Ш. А. отговаря уклончиво, като дори не може да посочи датата на постъпване, съответно и на напускане на армията. До напускане на държавата си по произход той лично не е имал неприятности и не е преживял насилие. Същият никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход и не е политически ангажиран.

Органът приема за установено, че чужденецът е гражданин на А., етническата му принадлежност е узбек. За достоверно се приема твърдението на молителя, че той не е политически ангажиран. Няма данни от които да е видно, че той е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. Същият споделя, че никога не е бил заплашван лично по нито една от посочените причини.

С оспореното в настоящото производство Решение № 7817 от 16.07.2024г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя Ката Х. Ш. А.. Административният орган е приел, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Предвид необоснованите му твърдения, органът е приел за неустановено осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Не са установени положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ и с тези мотиви, искането на чужденката в частта за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

На следващо място, органът е достигнал до извода, че липсват предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут, като се е аргументирал с недостоверните твърдения на молителя, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, или по причина на реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. В тази връзка е прието, че предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ не са налице. Председателят на ДАБ е констатирал, че липсва личен елемент за търсената международна закрила и е приел, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. Същевременно за кандидата са се установили положителните предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ. Приел е, че жалбоподателят не е посочил член от семейството и да има предоставена международна закрила в Република България, затова за него не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Посочените от чужденеца лични мотиви за желанието и да напусне страната си на произход не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

По делото е представена административната преписка в цялост, включително и ангажираните от страните допълнително писмени доказателства.

От процесуалния представител на ответника е представена и справка вх. № ЦУ-2032/30.09.2024г. на актуалната политическа и икономическа обстановка на А. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14- дневния срок по чл. 87 от ЗУБ. Обжалваното Решение № 7817 от 16.07.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е връчено на Ката Х. Ш. А. на 22.07.2024г. лично срещу подпис в присъствието на преводач, а жалбата срещу него е подадена на 29.07.2024г., което е видно от вписването върху поставения печат.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Процесното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС, който е компетентен орган съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ. Решението е постановено при спазване на изискванията за форма, съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуални норми, обосноваващи отмяната му като незаконосъобразно.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач. По време на интервюто на Ката Х. Ш. А. е предоставена възможност да изложи съображенията си относно молба му за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен и логичен начин. От своя страна, на проведеното интервю молителят е дал обяснения, свързани с бежанската му история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю. Оспорващият е подписал протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за него език, отново с помощта на преводач.

Производството е приключило без забавяне, изготвено е становище рег. рег. № УП-14365/27.06.2024г. от младши експерт в отдел ПМЗ-"кв. О. К." в РПЦ- С., съобразно преценка на събраните по преписката доказателства, с което е предложено на оспорващия да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съдът съобрази правната регламентация по настоящото дело, а именно Конвенцията за статута на бежанците, както и Директива 2004/83/ЕО и Директива 2011/95/ ЕС (т. нар. Квалификационна директива), Хартата за основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и националното право на Република България.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или

принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини за напускане на държавата по произход не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че жалбоподателят не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал А. поради евентуално негативно отношение от страна на талибаните спрямо него поради факта, че работил като военен. Същият обаче не е представил никакви доказателства за твърденията си, както и бежанската му история съдържа множество противоречия, които органът е коментирал в оспореното решение. Събраните в хода на административното производство доказателства не установяват обективни данни за преследване или за наличие на основателен страх от такова, дължащ се на раса, религия, националност, убеждение. В този аспект, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания, на които на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец.

Правилна и обоснована е и преценката относно неоснователността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълен синхрон с нормата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и лица, които поради други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07 По отправено от Х. преюдициално запитване за приложението на разпоредбата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата Директива 95/2011/ЕО) е приел, че тази норма следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието за представяне на доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на личното му положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молбата за

субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Между страните няма спор, а и представената Справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС, вх. № ЦУ-2032/30.09.2024г. относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в А. съдържа данни за това, че отношението на талибаните към представители на предишната власт – военни, полицаи, служители на Н. и граждански организации, след превземането на властта, талибаните обявяват на първата си пресконференция обща амнистия, като казват, че са помилвали всички, които са воювали срещу тях. Талибаните са призовали държавните служители да възобновят работата си... съобщава се, че повечето мъже служители в държавните министерства са се върнали на работа. Въпреки амнистията и призива към бивши правителствени служители да възобновят работа се съобщава и за действия, извършени от членове на талибаните срещу лица с този профил, макар и в по-малка степен, отколкото срещу бившия персонал на Афганистанските национални сили за отбрана и сигурност (ANDSF). Инциденти на бързи екзекуции, изтезания и задържания на лица, свързани с бившето правителство са докладвани в различни части на страната. В общи линии талибаните успяват да защитят институциите и инфраструктурата на публичния сектор на А., включително неговият апарат за сигурност.

Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в А.. Въпреки наличието на обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно и/или повсеместно насилие, с опасност от тежки посегателства на живота и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия, което да е основание за предоставяне на международна закрила, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, на базата на общата ситуация. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата територия на А., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.). Общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.

Следва да се отбележи също, и както приема и Съдът по правата на човека, че общото положение на насилието в А. само по себе си не съставлява основание, което да дерогира по принцип завръщане в тази държава на всяко лице - в този смисъл Решение от 11 юли 2017 г. EP и AR срещу Н.), по жалби № 43538/11 и 63104/11, § 80, и цитираните препратки. Опасенията на афганистанския гражданин, свързани с евентуално негативно отношение към

него от страна на талибаните след идването им на власт през 2021г. са по-скоро негови твърдения, тъй като нищо в представената бежанска история не подкрепя тези думи. Предоставената от кандидата бежанска история е противоречива и нелогична, поради което се приема за недостоверна и предвид поведението на чуждия гражданин по време на административното производство. Въпреки подробните мотиви в решението за констатирани противоречия и недостоверност, тъй като твърденията не са подкрепени от доказателства, оспорващият като е имал възможността да обясни констатираните противоречия и представи задоволителни доказателства за достоверността на представената бежанска история, не го е направил. В решението са обсъдени всички заявени факти и обстоятелства, правилна е преценката им като неотнормирани към предоставянето на хуманитарен статут.

В конкретния случай за Ката Х. Ш. А. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, които риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че Ката Х. Ш. А. би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи, в т.ч. такива, свързани с работата и, ангажименти и/или подкрепа за официалните власти преди и международните сили.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл Ката Х. Ш. А. не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут.

Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателя не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Индивидуалните фактори Ката Х. Ш. А. да иска закрила както отделно, така и кумулативно взети предвид, заедно с общата обстановка в А., не очертават риск от преследване, специфичен и/или общ, при неговото връщане в държавата му на произход в разрез със забраната по чл. 33, ал. 1 от Женевската конвенция от 1951 г. и чл.13, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващата, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, I отделение, 63 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ката Х. Ш. А., ЛНЧ [ЕГН], роден на [дата на раждане] , гражданин на А., срещу Решение № 7817 от 16.07.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: